

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Z. L.**
zastoupen Mgr. Petrem Kaustou, advokátem sídlem 702 00 Ostrava –
Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2023 č. j. MSK 165589/2022, o přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 11. 2022 č. j. SMO/759370/22/DSČ/Klu o přestupku podle § 125c

Shodu s prvopisem potvrzuje

odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním i skutkovém posouzení a závěry, které žalovaný učinil, nemají oporu v provedeném dokazování. Jak bylo konstatováno mj. v nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 520/16, v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníkům mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány.
3. Jak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i z potvrzujícího napadeného rozhodnutí je patrné, že zcela jednoznačně nebylo respektováno výše uvedené rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, tedy instituce pomyslně nejvyšší, respektive instituce hájící samotné elementární principy práva jako je například vzájemná rovnost lidských bytostí, svoboda, právo na spravedlivý proces a podobně. Úkolem Ústavního soudu České republiky je zejména chránit ústavnost, základní práva a svobody vyplývající z Ústavy, Listiny základních práv a svobod a dalších ústavních zákonů České republiky a garantovat ústavní charakter výkonu státní moci.
4. V samé podstatě je opomíjeno, že předmětné řízení je zahájeno právě z podnětu zasahujících policistů, kteří zcela logicky nebudou měnit své výpovědi ve svůj neprospěch a budou s největší pravděpodobností vždy trvat na své původní verzi událostí, kterou rovněž zaznamenali v rámci úředního záznamu, do něhož mohou kdykoli nahlédnout. Je také vysoce nepravděpodobné, že by policisté změnili svou výpověď v tom smyslu, aby najednou tvrdili, že se vlastně spletli, řidič možná netelefonoval, ale držel v ruce jiný předmět, a proto se moc omlouvají za své původní nesprávné vyhodnocení situace.
5. Napadené rozhodnutí svou podstatou zakotvuje i nadále jakousi nepsanou pseudozásadu, která se poměrně často objevuje v přestupkovém či trestněprávním trestání. Aplikovaná pseudozásada spočívá v tvrzení, že výpověď policisty je vždy pomyslně „svatá.“ Takovýto postup je častým nešvarem v rámci jakéhokoliv trestního či přestupkového řízení, kdy k výpovědi policistů je přistupováno jako k výpovědi nedotknutelné a velice často je poukazováno na skutečnost, že policisté přece nejsou na výsledku řízení nikterak zainteresováni.
6. Velice často tak dochází k automatickému favorizování výpovědi zasahujících policistů nad výpovědi osoby obviněné, která je v případě rozporu s výpovědi policistů automaticky považována za účelovou a tedy nevěrohodnou. O to obtížnější postavení má obviněný, který se v době vytýkaného přestupkového jednání nacházel ve vozidle sám, neboť v takovém případě nemá jakoukoli možnost, jak svá tvrzení a možné pochybení ze strany policistů prokázat. Přitom i policisté jsou jen lidé, a i ti se mohou snadnou splést a zaměnit jiný předmět, který řidič vozidla drží z jakéhokoli důvodu v blízkosti hlavy, za mobilní telefon.
7. Obviněný pak podle platné právní úpravy není povinen prokazovat svou nevinu, naopak mu musí být ze strany správních orgánů vina za protiprávní jednání, jež je mu kladeno za vinu, prokázána. Správní orgány však tuto základní zásahu zcela ignorovaly.
8. Platná právní úprava pak stanoví přestupkovému orgánu, aby dostatečně zjistil skutkový stav natolik, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž v případě pochybností by mělo být rozhodnuto ve prospěch obviněného. Žalobce uvedl, že správní orgán však zcela rezignoval na dostatečné zjišťování všech podstatných okolností případu a v podstatě se

spokojil s tvrzeními policistů, že toho dne byli ve službě a viděli, že držel při jízdě v ruce telefon, přičemž bez jakéhokoli bližšího odůvodnění vyloučili, že by mohlo dojít k záměně jiného předmětu za mobilní telefon. Žádné bližší okolnosti již správní orgán nepovažoval za nezbytné prokazovat, s čímž se však v žádném případě nemůže ztotožnit.

9. Napadené rozhodnutí správního orgánu je postaveno výlučně na svědeckých výpovědích policistů D. O. a P. K., přičemž žádný jiný důkaz ohledně mé viny za předmětný přestupek neexistuje. Sám již od samého počátku svou vinu odmítá, neboť se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil. Tito policisté po zastavení jeho vozidla zcela tvrdili, že viděli, že držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Svědek O. uvedl, že mobilní telefon byl černé barvy. K tomuto odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 100/2011 – 70, ze dne 2. 5. 2012 a rozsudek č. j. 7 As 102/2010 – 92 ze dne 22. 7. 2011, který řeší obdobnou problematiku, a to řízení vozidla se záznamovým zařízením v ruce. Předmětná rozhodnutí významně apelují na podrobnost prováděného dokazování, a to ve vztahu k zasahujícím policistům, neboť tito jsou často jediným důkazem, který prokazuje jednání obviněného. Při posuzování daného typu přestupku se jedná vždy o obtížně zachytitelné jednání, kterým je držení mobilního telefonu v ruce řidiče. Otázka přesvědčivosti důkazů je zpravidla klíčová. Proto je úkolem správních orgánů důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Míra věrohodnosti jejich výpovědí dle názoru Nejvyššího správního soudu by přitom byla vysoká třeba v případě, že by policisté přesně popsali mobilní telefon s uvedením jeho typu, barvy či designu a podobně. Z předmětných rozhodnutí vyplývá, že nelze ze strany zasahujícího policisty pouze tvrdit, že viděl mobilní telefon, a to bez podrobnější identifikace. Také policista je pouhou lidskou bytostí a může se splést či mylně vyhodnotit určitou situaci.
10. Žalovaný v rámci svého odůvodnění zmiňuje, že porovnal plánek policistů s mapovým výstupem na www.mapy.cz pro zjištění, zda policisté v místě, které zakreslili u ústního jednání mě mohli pozorovat. V této věci odkazují na výpovědi svědků, kdy svědek O. uvedl: *“Stáli jsme na Hulváckém kopci v uličce v neoznačeném služebním vozidle čelem k silnici 28. října cca 4-5 metrů od komunikace.”* Svědek K. uvedl: *“Když okolo nás projel výše uvedený kamion zřetelně jsme viděli ze vzdálenosti cca max 7 metrů, že řidič kamionu měl v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení – telefon.”* Když by žalovaný z panoramatického výhledu z www.mapy.cz hodnotil výhledové možnosti z místa stání svědků zjistil by, že byly omezeny, když do výhledu zasahuje neprůhledná konstrukce autobusové zastávky, větve stromu, informační cedule, sloup veřejného osvětlení. Žalobce uvedl, že k předmětnému vrzení dokládá pozorovací podmínky svědků při vzdálenosti cca 6 metrů od komunikace 28. října. S ohledem na skutečnost, že svědci uvedli rozdílné vzdálenosti z místa pozorování, měl žalovaný zkoumat pozorovací podmínky svědků, zda vůbec mohli jednání kladené mu za vinu pozorovat.
11. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2021, sp. zn. 9 As 144/2021, k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu pod body 12-14 sděluje: „V přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v právu trestním, zejména zásada presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*. Pouze je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží, a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. U

těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Dle ustálené judikatury je u nich též nutné zkoumat, zdali měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37). Obviněný tak může být shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. To předpokládá, že policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. Rozsudky NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 - 23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 - 34). Správní orgány se však těmito kritérii nezabývaly. Nezjistily tak, zda policisté mohli objektivně vidět, co se děje pod úrovní palubních okének vozidla žalobce, tedy jestli skutečně bylo možné v této pohledově méně přístupné části vozidla vidět, jak drží u pravé nohy mobilní telefon. Stěžovatel namítá, že k prokázání spáchání daného přestupku postačily svědecké výpovědi zasahujících policistů. K důkazní síle výpovědi policistů v případě přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy se NSS vyjádřil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 7 As 102/2010 - 86: *„Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za ‚trestní obvinění‘ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána.“* Dle rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 - 52, má sice důkaz svědectvím policistů vysokou vypovídací hodnotu, *„jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat.“* Proto ani v takovém případě, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného, podpořená atypickými okolnostmi případu, a výpovědi zasahujících policistů, není možné bez dalšího vyjít z výpovědi policistů a vyhodnotit výpověď obviněného jako nevěrohodnou (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39). Správní orgány si tak v daném případě neměly vystačit pouze s výpovědí zasahujících policistů a měly si obstarat další důkazy. Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelův nesouhlas s provedením dokazování z důvodu nemožnosti zopakování podmínek, jaké panovaly v době spáchání přestupku. Správní orgány mohou bez větších komplikací ověřit, zdali úhel pohledu

z vozidla zasahujících policistů na vozidlo žalobce umožňoval vhléd do kabinky v úrovni jeho nohou.“

12. Žalobce zopakoval, že v rámci přestupkového řízení namítal, zda vůbec mohli svědci zřetelně vidět, jaký předmět byl držen. Oba svědci uváděli rozdílné pozorovací vzdálenosti a z panoramatického výhledu z místa pozorování je zřejmé, že pozorovací podmínky jsou omezené, navíc s ohledem na rozdílnou výšku kabin, měli svědci rovněž omezen výhled do kabiny kamionu. Žalovaný nikterak nezkoumal, zda vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, odstínění vozidla apod.) mě mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co držím v pravé ruce, je opravdu mobilní telefon. Nic takového však ve správním řízení zjišťováno nebylo a správní orgány se v tomto ohledu spokojily jen s výpověďmi svědků. Nebylo např. vůbec zjištěno, v jaké konkrétní vzájemné pozici se vozidlo svědků a jeho vozidlo nacházely v okamžiku, kdy měl dle tvrzení svědků držet mobilní zařízení u pravého ucha, kolik času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda dané jednání mohli vůbec vidět. Nicméně správní orgán se spokojil s výpověďmi svědků, žádný další důkaz ohledně protiprávního jednání nezjistil a k tvrzeným skutečnostem nenechali zpracovat znalecký posudek (který by měl posoudit, zda z uvedené ne zcela konkretizované vzdálenosti mohli zřetelně zaznamenat, že jsem držel mobilní telefon) a uvedený postup správního orgánu posvětil i žalovaný jako odvolací správní orgán. S ohledem na vzdálenost místa, z něhož policisté sledovali provoz, a rychlosti jeho vozidla v daném místě mohlo velmi snadno dojít k záměně mobilního telefonu s jiným předmětem, respektive chladicí polštářek, který jsem držel u pravé tváře z důvodu akutní bolesti zubních kořenů a který mohli mylně považovat za mobilní telefon. K předložení chladicího polštářku v místě zastavení nedošlo, neboť byl naprosto šokován postupem policistů, jež měli neoznačené a neidentifikovatelné vozidlo u něhož svítila pouze dvě malá modrá světla za zadním černým oknem. V danou chvíli jsem měl strach o majetek a své zdraví a nebyl schopen adekvátně reagovat. Právě v tom smyslu by měla být vždy aplikována základní zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného, když zde pochybnosti prokazatelně existují, avšak byly zcela ignorovány či doslova bagatelizovány.
13. Správním orgánem prvního stupně ani žalovaným nebyly nijak zohledněny jeho námítky, kdy bez dalšího byla z jejich strany převzata verze uváděná zasahujícími policisty, aniž by se jí správní orgány blíže zabývaly. Není úkolem správního orgánu za každou cenu se přiklonit na jednu stranu verze určité události, když v pochybnostech je povinen správní orgán postupovat ve prospěch obviněného.
14. V návaznosti na výše uvedené lze shrnout, že se správní orgán blíže nezabýval provedeným dokazováním v tom smyslu, že by podrobně zkoumal neshody jednotlivých svědeckých výpovědí policistů, když se nejednalo o neshody okrajové. Rovněž správní orgán dostatečně z moci úřední nezjistil všechny podstatné okolnosti pro posouzení, zda vůbec policisté mohli být schopni zahlédnout, že během řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon, nebo zda se mohlo jednat o jiný předmět obdobného tvaru.
15. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námítky v zásadě kopírují (místy doslovně) námítky odvolací, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný dále trval na tom, že obhajoba žalobce, že držel v ruce nikoliv mobilní telefon, nýbrž chladicí polštářek, je nevěrohodná, a to především proto, že tuto skutkovou verzi neuvedl na místě samém,

ačkoli mu v tom nic nebránilo a ačkoli se to přímo nabízelo jako nejjednodušší způsob, jak vyvrátit tvrzený omyl policistů. Žalobce však na místě samém pouze bez dalšího tvrdil (a uvedl to také písemně do oznámení přestupku), že netelefonoval. Současně do oznámení na místě samém uvedl (ve vztahu k dalšímu přestupku porušení dopravní značky), že v místě zákazu má již 10 let firmu na ul. Tovární. Tato skutečnost tedy vyvrací argumenty žalobce, které měly vysvětlit, proč se tvrzením o chladicím polštářku nehájil již na místě samém. Pokud by totiž byl ze zásahu policistů skutečně natolik v šoku, že by nebyl schopen na svou obhajobu nic uvést, pak by nebyl schopen se písemně vyjádřit ani k druhému z přestupků. Je tedy zřejmé, že žalobci nic nebránilo, aby policistům sdělil, že držel u ucha chladicí polštářek, pokud by to byla pravda. Pokud žalobce zpochybňuje výpovědi svědků, žalovaný předesílá, že žalobce byl u ústního jednání při výslechu svědků přítomen a měl právo klást jim otázky, čehož však nevyužil. Pokud jde o výhledové poměry policistů, podle popisu svědků a zákresu v mapovém podkladu bylo policejní vozidlo ustaveno v krátké ulici kolmé k ul. 28. října vlevo vedle budovy čp. 258, ve vzdálenosti 4-5 m od hlavní ulice. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by výhled policistů na vozidlo přijíždějící z jejich levé strany z centra Ostravy směrem na Porubu byl zásadně omezen. Stavba autobusové zastávky ani vzrostlý strom neomezují výhled vlevo natolik, aby nebylo možno pozorovat držení telefonu řidiči vozidel jedoucích v bližším jízdním pruhu minimálně po dobu několika sekund. Výhled by byl významněji omezen pouze za situace, pokud by policejní vozidlo stálo až zcela vzadu v této ulici, na úrovni zadního okraje zmíněné budovy (která měří cca 12 metrů), více než 10 metrů od okraje ul. 28. října, taková situace však nenastala. Z opatrnosti žalovaný navrhl provést důkaz měřením vzdálenosti na mapovém serveru na tomto odkazu <https://mapy.cz/s/hovadepaca>, výhledem z daného místa zde <https://mapy.cz/s/mucagulevo> a výhledem z místa popsání policisty zde <https://mapy.cz/s/hajafago>.

16. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. nesouhlas s postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s. soudu nesdělil.
17. Ze správních spisů soud zjistil následující skutečnosti. Z oznámení přestupku a úředního záznamu policisty vyplývá, že dne 25. 9. 2022 v 10:15 h policejní hlídka viděla v Ostravě na ul. 28. října u tramvajové zastávky terminál Hulváky ve směru jízdy na Porubu motorové vozidlo tov. zn. Volvo RZ X s vlekem RZ X, jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon černé barvy. Přestupek řidiče viděl ze vzdálenosti cca 5 m za denního světla, při nesnížené viditelnosti. Hlídka řidiče dojezda na ulici Plzeňské zastavila. V řidiči byl dle předložených dokladů ztotožněn Z. L. Řidič jel navíc po ul. 28. října, kde je dopravní značka B12 zákaz vjezdu vyznačených vozidel, tj. nákladních vozidel nad 3,5 t. Po sdělení přestupků řidič s přestupky nesouhlasil. Policista sepsal na místě oznámení přestupku, na které řidič uvedl, cituji: „Netelefonoval jsme. V místě zákazu máme již 10 let firmu na ul. Tovární 215/9“ a oznámení podepsal. Spisový materiál doplněný o fotodokumentaci předložených dokladů

i předmětného dopravního značení byl postoupen k řešení správnímu orgánu. Součástí spisu je i evidenční karta řidiče Z. L. Dne 25. 9. 2022 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož téhož dne v 10.15 hodin na ulici 28. října, zastávka Terminál Hulváky, řidič motorového vozidla Volvo, RZ X, X – návěs, Z. L., jel s nákladním vozidlem po ulici 28. října ve směru na Ostravu – Porubu a držel v pravé ruce hovorové zařízení, mobilní telefon černé barvy. Dále projel úsekem, kde je jízda nákladních vozidel nad 3,5 t svislou DZ „B 12“ zakázána. Žalobce oznámení přestupku podepsal a vyjádřil se slovy: netelefonoval jsem. V místě zákazu máme již 10 let firmu na ulici Tovární 2115/9.

18. Dne 20. 10. 2022 správní orgán jmenovanému zaslal předvolání k ústnímu jednání a zahájil s ním správní řízení. Předvolání si Z. L. (dále jen obviněný) převzal dne 26.10.2022. Na ústní jednání stanovené na 10. 11. 2022 se obviněný řádně dostavil. V průběhu ústního jednání byly provedeny výslechy předvolaných svědků D. O. a P. K.
19. Svědek D. O. byl řádně poučen a do protokolu o výsledku svědka k věci vypověděl, že dne 25. 9. 2022 s kolegou K. služebním vozidlem v civilním provedení stáli kolmo k ul. 25. října na Hulváckém kopci ve vzdálenosti cca 4 – 5 m od vozovky. Kolem 10 hodiny viděl kamion přijíždějící od centra na Porubu, jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon černé barvy. Za vozidlem vyjeli a toto zastavili na ulici Plzeňské. Po ztotožnění řidiče dle předložených dokladů, řidiči sdělil důvod zastavení, tj., že za jízdy držel v ruce mobilní telefon a projel působnosti dopravního značení B12 zákaz vjezdu vozidel nad 3,5 t. Řidič uváděl, že netelefonoval a k porušení DZ B12 uvedl, že tam má sídlo firmy. Dle technického průkazu má sídlo firmy v Porubě. Svědek sepsal oznámení přestupku, na které se řidič vyjádřil a podepsal. Na žádost správního úřadu svědek do předloženého mapového podkladu vyznačil místo stání policejního vozidla, směr jízdy vozidla obviněného i jeho zastavení. Na otázky správního orgánu svědek odpověděl, že přestupek viděl zřetelně jinak by za řidičem nejel a vyloučil možnost, že by řidič držel v ruce jiný předmět. Dále sdělil, že fotodokumentaci dokladu řidiče i dopravního značení pořídil kolega K. ihned po provedeném zákroku. K dotazu obviněného potvrdil, že mobilní telefon v ruce řidiče viděl zřetelně, kdy nemá žádnou zřetelnou zřetelnou újmu.
20. Svědek P. K. byl řádně poučen a do protokolu o výsledku svědka k věci vypověděl, že uvedeného dne vykonával výkon služby s kolegou O. Byl řidičem služebního vozidla a kolega O. byl velitelem hlídky. Ve vzdálenosti cca do 7 m viděl po ul. 28. října ve směru od centra k Vodárně kamion, jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Za vozidlem se rozjeli a vozidlo na ul. Plzeňské zastavili. Kolega O. řešil přestupek s řidičem. Řidič s přestupky držení mobilního telefonu v ruce za jízdy a nerespektování DZ B12 – zákaz vjezdu nákladních automobilů nad 3,5 t, nesouhlasil. Kolega sepsal oznámení přestupku a řidiči umožnil, aby se na oznámení vyjádřil a podepsal. Po provedeném zákroku nafotil předmětné dopravní značení. I tento svědek na žádost správního orgánu do mapového podkladu zakreslil místo stání policejního vozidla, směr jízdy vozidla obviněného a místo jeho zastavení. Na otázky správního orgánu odpověděl, že již neví, zda výkon služby prováděli vozidlem v civilním provedení, každé policejní vozidlo je vybaveno kamerou a záznam nebyl pořízen, protože pravděpodobně nebyl motor v chodu. I tento svědek potvrdil, že telefon v ruce řidiče viděl zřetelně, vyloučil možnost záměny za jiný předmět. Obviněný neměl na svědka žádnou otázku.

21. Po provedených svědeckých výpovědích se k věci vyjádřil žalobce, který nesouhlasil s výpovědí svědků o tom, že v pravé ruce držel mobilní telefon. Dle jeho názoru není možné na vzdálenost cca 10 m navíc s ohledem na horizontální rozdíl cca 2,5 m jistě identifikovat předmět o velikosti cca 13 x 6 cm jako mobilní telefon. Uvedl, že v ruce držel chladicí polštářek, kterým si chladil akutní zánět zubních kořenů. Dále uvedl, že nemá černý, ale bílý mobilní telefon, který správnému orgánu předložil.
22. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
23. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
24. Krajský soud neshledává důvodnými žalobní námitky žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu. Soud zastává názor, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku a soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů, žádné další důkazy neprovedly a pro nadbytečnost ani soud dokazování nedoplňoval. V dané věci bylo nutné zkoumat, zda v této věci klíčový důkaz, tj. svědecké výpovědi policistů postačují ke konstatování, že se popsaného protiprávního jednání žalobce skutečně dopustil. Co se týká věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114, v němž NSS uvedl, že „policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ V rozsudku č. j. 7 As 83/2010-63 NSS konstatoval, že „o případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. Dle názoru soudu o žádnou z uvedených situací však v posuzovaném případě nejde a z žádných zjištění nevyplývá, že by policisté měli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. Výpovědi svědků policistů D. O. a P. K. nebyla nijak zpochybněna. Ze správního spisu dle názoru soudu nevyplývá, že by policisté postupovali při zastavení žalobce a projednání přestupku na místě samém nestandardně či zaujatě. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by výpovědi policistů činily nevěrohodnými. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že policisté měli dobré výhledové podmínky, což bylo prokázáno jejich výpovědí a vyznačením místa stání policejního vozidla do předloženého mapového podkladu oběma svědky. Pokud dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek č. j. 2As 52/2011-47) lze vytýkaný přestupek pouhým okem sledovat na vzdálenost 10 m, není důvodu pochybovat o tom, že policisté byli schopni vidět žalobce s telefonním přístrojem u ucha v případě, kdy stáli kolmo ke komunikaci a pozorovali řidiče příjezdějící

k nim zleva, přičemž pozorovací vzdálenost, v níž jim nebránila žádná překážka, činila dle odhadu policistů 5, resp. 7 metrů. Soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, vycházely-li z výpovědí policistů, které byly konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředním záznamem.

25. Ve shodě s žalovaným také soud pokládá za nevěrohodné tvrzení žalobce, že nadržel telefonní přístroj, ale chladicí polštářek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2011-47 a činí závěr, že by se jevilo naprosto přirozené, kdyby žalobce uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícím policistům. Žalobce však na místě samém pouze bez dalšího policistům tvrdil, a uvedl to také písemně do oznámení přestupku, že netelefonoval. Tvrzení žalobce, že držel v ruce nikoli mobil, ale chladicí polštářek, je dle názoru soudu zcela nevěrohodné. Soud zastává názor, že naopak přirozenou reakcí člověka, který se brání a bezpečně ví, že se vytýkaného jednání nedopustil, je, že ihned po zastavení vozidla po sdělení policistů, jakého protiprávního jednání se dopustil, na místě samém při projednání přestupku policistům daný předmět předloží. To žalobce neučinil. Soud uzavírá, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku a soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů, žádné další důkazy neprovedly. Z důvodu nadbytečnosti navrhované důkazy neprovedl ani soud.
26. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.09.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně